

Köroğlu

Aylık Türk Dünyası
Edebiyat Dergisi

YIL: 6, SAYI: 17, Mart 2021
ISSN: 2149-7737

SAHİBİ
Adem Yeşil

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ
Adem Yeşil

GENEL YAYIN YÖNETMENİ
Doç. Dr. Emek ÜŞENMEZ

DÜZELTME
Temmuz Editöryal Hizmetler

YAZI KURULU
Yavuz Bülent Bakiler
Mayramgül Dıykanbayeva
Zeynel Beksaç
Ruslan Begen
Misbah Shaheen
Selim Babullaoğlu
Zera Bekirova
Halit Aşlar

KAPAK ÇALIŞMASI
Yıldızlı Gecede Meşk

KAPAK & TASARIM
Bir Medya - Aybüke Bıçıcı
elzbirdiya@gmail.com

İLETİŞİM ADRESİ
Kurtuluş Mah. Meriç Nehri Sk. No: 32/4
Oduņpazarı/Eskişehir Tel: 0 506 867 60 06
www.koroglugdersisi.com
koroglugdersisi@gmail.com

BASKI
Dörtel Ajans Matbaa - Reklam - Promosyon
Kurtuluş Mah. Ünalđı Sk. No: 18/A Eskişehir
Tel & Faks: 0222 221 28 05 - 0506 867 60 06

BASKI TARİHİ
21 Aralık 2015

ABONELİK
Bireysel Abonelik - 150 TL
Kurumsal Abonelik - 300 TL
Köroğlu Dergisi adına İmtiyaz Sahibi Adem Yeşil
AKBANK İSTASYON CAD. ŞUBESİ
HESAP NO: 0322-0181820
IBAN: TR81 0004 6003 2288 8000 1818 20
V.No.: 9500231806

Köroğlu Dergisi T.C. kanunlarına uygun olarak yayımlanmaktadır. Yazıların sorumluluğu yazara, ilanların sorumluluğu ilan sahiplerine aittir. Dergide kullanılan görsel ve yazılı materyaller eğitim amaçlı kullanılmıştır. Dergideki yazılardan kaynak gösterilerek iktibas yapılabilir. Yayımlanan yazılara telif ücreti ödenmez.

YAYIN TÜRÜ
Yerel Süreli

Yoldaş Eşbek Çingene Şarkısı.....	5
İbrahim İlyaslı Efendim.....	9
Mehmet Ömer Kazancı Babamın Kerkük Sevdası	11
Vağif Behmenli Gurbet.....	14
Kenan Demirel Hacı Bektaş-ı Veli.....	16
Zeynel Beksaç Aisha.....	18
Abdulhamid Süleymanoğlu Kar Koynunda Lale.....	20
Ganira Paşayeva Konuş! Cennetten Bir Haber Ver Bize.....	24
İmdat Aşşar Turna Çerağı.....	27

5

Yoldaş Eşbek
Çingene Şarkısı

11

Mehmet Ömer Kazancı
Babamın Kerkük
Sevdası

Abdumurat Tilavov Hayırlı Dönüş Veya Kıyameti
Okuduktan Sonra..... 34

Nurhan Cihan Sevmeler Zordur Ahir Zamanda..... 40

Pervin Nuraliyeva Ben Ölünce Ağlama..... 43

Feragat Cabbarova Çağla Teyze 54

Emek Üşenmez İki Gönül Bir Kalp 58

Ekber Goşalı Hak Dünyası 63

Abdülkadir Uslu Eğreti Bıyıklı Adam 66

27

İmdat Avşar
Turna Çerağı

24

Ganira Paşayeva
Konuş! Cennetten
Bir Haber Ver Bize

34

Abdumurat Tilavov
Hayırlı Dönüş Veya
Kıyameti Okuduktan
Sonra

58

Emek Üşenmez
İki Gönül Bir
Kalp

Yazar: Abdumurad Tilavov

HAYIRLI DÖNÜŞ VEYA KIYAMET’İ OKUDUKTAN SONRA...

Milleti dünyaya tanıtan araçlardan biri, hatta en iyisi hiç kuşkusuz edebiyattır. Mensubu olduğu millet yazarının eseri başka bir ülkede değer kazanıp takdir edilirse gayriihtiyari olarak mutluluk duyar insan, haklı olarak iftihar eder yurttaşıyla.

Esas konuya geçmeden önce Özbek yazarının eserleri tercümesini kitaplaştıran yayınevinin itiraf ve takdirini aiz kardeşlerimle paylaşmak istedim... Yayınevinin bastığı kitapta şu sözleri okuyoruz: “Nurullah Muhammed Raufhan, çağdaş Özbek edebiyatının öne çıkan temsilcilerindendir. Hikâye, kıssa, senaryo ve edebi tenkitlerinin yanı sıra, sosyal içerikli makaleleriyle de geniş kitlelerin dikkatini çekmiştir. Elinizdeki “Kuytadaki Kulübe” kitabında yazarın on bir hikâyesi yer almıştır. Bu hikâyelerde Özbeklerin yaşam tarzı, sosyal hayatı, örf âdetleri, duygu ve düşünceleri yer almıştır. Bazı hikâyeleri basit gibi görünmekle beraber, gerek karakter çeşitliliği bakımından gerekirse anlam katmanları bakımından okuyucuda merak ve heyecan uyandırmaktadır. Ayrıca sembolik üslupta yazılan derin anlamlı hikâyeleri de bu kitapta yer almıştır. Hepsinin ortak özelliği ise çağdaş insanın hallerini konu edinmesidir. Nurullah Muhammed Raufhan’ın yazılarının kendine has özelliklerinden biri de dilinin çekiciliğidir. Yazar, eserlerinde Türkiye’deki okurların da anlayabileceği edebi ve sade Özbekçe kullanmıştır. Kardeş edebiyat temsilcisi olan kalemlerin Türk edebiyatında tanınmasının ve bilinmesinin önemi su götürmez bir gerçektir. Ferfir yayınları olarak böyle bir eseri,

Türk edebiyatının hizmetine sunmaktan mutluluk duyuyoruz.”¹

Özbekistan Halk Yazarı Tahir Melik şöyle yazar: “Vatan, eşikten başlar” derler. Biz bu ifadeyi düzeltme ihtiyacı duyarız: Vatan, her kişinin kalbinden, vicdanından başlar. Yani herkesin kalbinde Vatan’ın minik şekli yaşar. Vatan, solduğumuz havadır. Vatanın bir zerresi olduğunu hissetmek insan için iftihar ve şereftir. Vatan sevgisini kalbine yerleştirebilen tek canlı insandır. Tanrı Teala dedi ki: “Ben âdemoğullarını aziz ve kutsal olarak yarattım.” Bu azizlik ve kutsallığı “Vatan’ı sevmek, Vatan’a değer vermek ve onun gelişmesi, şan ve şerefi için hizmet etmek” gibi erdemlerde görürüz.”²

Sadece bir öyküsü hakkındaki görüşlerimizi paylaşmak istediğimiz Nurullah Muhammed Raufhan’ın “Vatan’ı sevme, Vatan’a değer verme ve onun şan ve şerefi için hizmetleri” nelerdir peki?

Bu sorunun cevabını yazarın akranları olan elli yaşını geçmiş insanlar daha iyi bilir elbette...

Aşağıda sunacağım bilgiler ise özellikle genç okurlar içindir. N.M.Raufhan Özbekistan’ın önemli gazete ve dergilerinde çalıştı. 1982-1989 yıllarında Gençlik dergisinde (yanılmıyorsam o yıllarda dergi 350.000 adet olarak basılırdı), bölüm redaktörü ve Edebî Tenkit ve Sanat Bölümü başkanı olarak görev yaptı.

1989 yılında kısa süreliğine Özbekistan Edebiyatı ve Sanatı gazetesinde çalıştı. 1989-1991 yıl-

larında Muştum dergisinde özel sekreter, 1991-1993 yıllarında Maveräünnehir yayınevinde yazı işleri müdürü, 1993-1999 yıllarında Şark Yıldızı dergisinde bölüm başkanı, 1999-2010 yıllarında Hidayet dergisinde yazı işleri müdürü, 2010-2014 yıllarında Maveräünnehir yayınevinde genel müdür görevlerini üstlendi.

Yazarın Yutuq (Başarı/İkramiye) adlı ilk öyküsü Ötkir Haşimov'un duası ile Gençlik dergisinde yayımlandı. 1989 yılında Şark Yıldızı dergisinde yayımlanan Oq Bino Oqshomlari (Ak Bina Akşamları) öyküsü "Yılın en iyi öyküsü" itirafını kazandı ve Surhan ödülüne layık görüldü. Aynı öykü temelinde senaryo yazılarak film de çekildi. Nurullah Muhammed Raufhan Hazret Ali Şir Nevaî'nin Leyla ile Mecnun destanının da senaryosunu hazırlamıştır. Nurullah Muhammed Raufhan edebiyat hayranlarını dünya edebiyatının en seçkin eserleri ile tanıştırmaya faaliyetine de katkı sağlamıştır. Yazar; Rusça, Gürcüce, Çince, Türkçe olmak üzere yaklaşık yirmi kitabı Özbekçeletirdi.

Bir bilgi daha. Nurullah Atahanov, faaliyette bulunduğu gazete ve dergilerin çalışma kurullarında ve yayınevlerinde Özbekçenin gerçek fedaisi ve koruyucusu, titiz ve "kaprıslı" redaktör olarak tanındı. Kendisinden herhangi bir makale veya kitabın onayını alana kadar insanın canı çıkar, derlerdi.

Merhum yazar Tahir Melik'in bazı yetenekli yazarları azarladığı bilinir. Tahir Melik, onların yazmadıkları için üzülmüdü. "Allah'ın verdiği yeteneğin hakkını vermemek, O'nun bu nimetine karşı nankörlüktür. Bunun muhakkak suali olacaktır!.." derdi.

Nurullah Atahanov da Tahir Melik'ten payını almıştı. Sebebi, Nurullah Atahanov uzun süre yazmamış (belki de yazdıklarını yayımlamamış) tı. Uzun senelik dostluklarından dolayı olsa gerek Tahir Melik'in "Edebiyata geri döndüğü gün, yani yeni öyküler yazmaya başladığı gün Nurullah'a kendi ellerimle pilav hazırlayacağım" dediğini hatırlıyorum.

Nurullah Muhammed Raufhan'ın Şark Yıldızı (2019, sayı 6) dergisinde yayımladığı Kıyamet öyküsünü okuyunca içimden pilav zamanı gelmiş dedim. Fakat ne yazık ki Tahir Melik artık aramızda yok...

"Tellal her gün erkenden uyanır. Rahmetli babası, daha çocukluğunda onu böyle alıştırmıştı. Abdest alır, temizlenir, içerideki odaya girer, sabah ezanını okur. Tellallık ona rahmetli babasından kalmış. Babasının söylediğine göre, onun da babası bu köyde tellal imiş. Ondan da önce büyük dedesi..."

Öykü bu sözlerle başlar. Öykü kahramanı Hazret Nevaî'nin tabiri ile "subh uykusunu terk eyleb" şerefli ve önemli görevi ihlasla yerine getiren kişidir:

Subh uykusun ulki eyley terk,
Rızku ruzin öziğe tüş körgey.
Ulki gafletdin etti nevmi sabuh,
Bu şerefni meğerki tüş körgey.

Yani, sabah uykusunu terk eden her kişinin rızkı tam, hayatı müreffeh olur. Sabahı gaflet içinde uyuyarak geçirenler ise bu nimetleri sadece rüyalarında görürler. Öyküyü okurken insanları gaflet uykusundan uyandırarak onların rızkı tam, hayatı müreffeh olmasına çalışan tellalın UYARI-sı kulaklarımızın altında çinler sanki.

İyiliği kendine amaç edinen tellala karşı insanların davranışını görünce hüzne kapılır insan. Tellalın babası yüksek sesle ezan çağırmadan ağlaya ağlaya derdini içine yuta yuta büyük bir ukde içinde bu dünyayı terk eder. Yeri gelmişken, bir evlat için en zor durum babasının ağladığını görmektir. Baba için de en sakıncalı durum, ağladığını evladının görmesidir. Öyküde bu acılı "sahne": "...Babası, güvendiği dağı... şu koskoca adam, nasıl olur da tıpkı çocuklar gibi ağlardı!?" şeklinde kaleme alınır.

Sonunda baba ağlamasının nedenini söyler. Bu durum öyküde: "Sözleri havaya yayılırsa israf

olacakmışçasına, ağız ile kulak arasında zerre kadar boşluk bırakmadan, dudaklarını oğlunun kulağının içine tıkmış, fısıldıyordu...

... Bir an oldu, sanki ağız ile kulak yok oldu, ortada yalnız yürek ile yürek kaldı..." şeklinde ifade edilir.

Yazar, babanın oğulun kulağına neler fısıldadığını "sır tutar". Ne var ki öykü boyunca bu sırrı her okuyucu kendince çözer, anlar. Belki de bu da yazara özgü yöntemin, maharetin bir şeklidir.

Hazret Mevlâna'nın:

"Eylegil ney ne hikâyetler kılar,
Ol cudalıkdn şikâyetler kılar."

beytine sayısız şerhler yazılmıştır. Yalnız, öğrencim Vezire Şadiyeva'nın açıklamasını bunların en makulu olarak görürüm: "Dinlemek", ulu zatlar olan peygamberlere, velilere, piri kamillere özgüdür. Yalnız, onların dinlemesi ile sıradan kişilerin dinlemesi arasında büyük bir fark vardır. Ulu zatlar genelde neleri dinlerler? Onlar talip olarak Hak emrini, insanlığa gönderilen hekim olarak dert ehlinin derdini, şikâyetlerini dinlerler. Bu yüzden onlar hasta gönüllere merhem süren hekimlere benzerler."³

Öyküdeki tellalı da, onun babasını da hasta kalp sahipleri olarak gördüm. Onlar, içi dert ve elemle dolu pak kalp sahiplerini, büyük DERT sahiplerini hatırlatır. Bu dert; akıbet ve ahiret derdidir, halk, Vatan ve millet derdidir.

Ne yazık ki böyle kişileri insanlar her zaman da hoş görmezler:

Yolda kalgansan, hama artık körür senden özün,
Üçreseng senge bakışdan ar idib yumgey közün,
Olturuş bolsang, gepirmesler senge sözler sözün,
Ey köngül, fikrini kılkim dostu düşmanlar yüzün
Körmes irdi, bolmasa sen zârî hayrandan melul.
(Nevaî gazeline Garibî muhammesi)

Babası vefat ettikten kırk sene (!) sonra harabede ezan okuyan tellalın bu davranışını bir ihtiyar: "AHAMAKLIK. APTALLIK BU..." diye değerlendirir. İbrahim Hakkı Hazretleri'nin:

"Hak şerleri hayreyler,
Düşünme ki gayr eyler.
Ârifler bunu anlar,
Mevla, görelim neyler",
Neylerse güzel eyler.

dediği gibi ihtiyarın bu sözleri daha sonra tellalın yararına olur. "Her köyün bir delisi vardır, bu da bizim delimiz olarak kalıversin" diyerek hükümet görevlilerinden canını bağışlamalarını rica ettiler.

"Deli"nin sevdiği mekan olan eski harabenin bozulmadan öylece bırakılması çok ilginç aslında. Okuyucu bunu düşünürken yazar durumu: "Devlet belki de kasıtlı olarak bu alanı kullanıma açmamaktadır. "Senin geçmişini yerle bir ettik, "şanlı tarih"inden işte yalnız şu virane kaldı! O artık asla eski haline dönmeyecek! Eski zamanlardaki gibi tekrar ayağa kaldırıp dikemeyeceksin! Asla!" mesajını halkın bilinçaltına iyice yerleştirmek için kasıtlı olarak kalıntılara dokunmamaktadır." şeklinde izah eder.

Kıyame'te insanı düşünmeye, şükretmeye sevk eden vecizeler, yani hikmetler çoktur. İşte onların bazıları:

"Hayatın anlamı değişti. Değiştirildi. Gözler başka tarafa çevrildi. Ezan da namaz da açıktan kılınamaz oldu." "O ağır zamanlarda, şimdi ihtiyarlanmış olan şu çocuğu henüz oldukça küçüktü. Baba, sokaktaki yabancılar bir yana, evdeki hanımı ve şu küçük çocuğunun kulağına ulaşmasından korkup -sokakta arkadaşlarına söylerse, onlar babalarına derlerse, babaları bir yerlere gidip birilerine haber verirlerse şu ezanımdan da mahrum olabilirim diye düşünerek- yalnız kendisinin duyabileceği ses tonuyla okurdu..."

Bu durum babasından tellala da miras olarak

geçti. Önemlisi, onun ağlamayla karışık çağrısını, yani “...sesini kendinden başka kimse duymadı. Sokaktan duyulmaması tabii idi. Üstelik hanımı, çocukları bile onun sesini duymuyorlardı. Sesi o kadar hafifti ki, ağzı ve ağzından süzülüp çıkan seslerle, eşinin, çocuklarının kulakları arasında epey uzun, uzak bir mesafe vardı sanki.”

Bu, dinleyen için de tellal için de facia değil mi? Dinlemek, bilgi sahibi olmanın ilk aşamasıdır. Eğer öğrenci dinlemezse öğretmenin anlatıklarından yararlanamaz. Sadece duymak değil, aynı zamanda insana eşsiz bir nimet olarak sunulan “görmek” ve “hissetmek” gibi duyular da hayattan ibretlenmek, ders çıkarmak ve onların yardımıyla hakla batılı ayırt etmek için vardır.

İslam biliminden, ruh eğitiminden epey uzakta, çok uzakta kalmamız, dinleme nimetinden yoksun kalmamız gerçek bir facia değil mi?!

Dikkatinizi öyküdeki iki hususa daha çekmek isterim. Birincisi, öykü gerçek bir müminin her türlü sınav karşısında şaşırması, ümitsizliğe kapılmaması, sabırlı ve umutlu olması, “Rabbimizin rahmetinden umutsuz olmayın!” ilahi emrine ihlas ile uymasına yönelik bir çağrıdır. Resulullah Aleyhisselam sahabelere sordu: “Sizler kimsiniz?” Onlar: “Müminleriz” dediler. Resulullah Aleyhisselam: “İmanınızın alameti nedir?” diye sordu. Sahabeler cevapladı: “Bela geldiğinde sabrederiz, bollukta şükrederiz, kaza hükmüne razı geliriz.” Resulullah Aleyhisselam: “Kabe'nin Rabbine ant olsun ki sizler müminlersiniz” dedi. (Teberanî rivayeti)

Öyküdeki üç kuşak tellalları böyle bir özelliğe sahip müminlerin temsilcisi olarak görüldü. Onların tutumu, ahlakı, ihlası, özellikle sevdiği şeyleri başkaları için de istemesi bunun kanıtıdır.

Tellalların üçüncü kuşak temsilcisi ağlamanın verdiği lezzeti bile sizinle paylaşmak ister: “Allah büyüktür!.. Allah'tan başka ilah yoktur!.. Diyordu büyük bir zevk ve şevk ile. Ve kendinden geçme noktasına gelip, ortağı olmayan, tek, bir ve var olan o Kudretli Zat'a tapınmaya başladı.

Tapınmak ona sınırsız bir huzur bahşediyor, bu huzur onu tekrar tekrar tapınmaya itiyordu.

... Bir gün kendi kendine ağlamaya başladı. Babasının bir ömür boyu niçin ağladığının sırrı ayan oldu. Ağladığında kendini tutamıyordu. Fakat bu ağlamalar ona elem, keder vermiyordu. Aksine, garip bir lezzet veriyordu. Ağlamanın verdiği lezzeti başkalarıyla da paylaşmak istedi...”

Bu da Allah'ın has kulları olan âbid, ârif, AŞIKlarına lütf ve merhametidir. Öyküyü okurken siz de gayriihtiyari olarak huzur verici ruh halini istediğinizi fark edersiniz, tellala gıptayla bakarsınız. Zira “Hak Teala işlerindeki musibetlerden dolayı onlardan sonra gelecek kalp huzurunun öyle bir lezzetle süslemiştir ki insan adeta: “Bu lezzet sadece benim içindir” diye düşünür.” (Muhammed Nurullah Seyda el-Cezerî. Hakikatler Tohumu. İstiklal Yay., Taşkent, 2003. –S.16)

Öykünün en çarpıcı noktası bu olmalı...

Leyla ile Mecnun destanı sonunda Hazret Nevai:

“Ya Rab, bu rakam ki boldi markum,
Her kim okumakdin etse malum.”

Der. Yani büyük şair yazdıklarımnda bazı şeyleri rakamlayarak – gizleyerek sır ve mânâ perdesiyle örttüm. Şayet ihlas ve muhabbet ile, itham etmeden okuyanlara bu sırlar malum olsa, demektedir.

Rahmetli hocamız Amanullah Madayev gerçek edebiyatın en önemli özelliklerinden birinin bu olduğunu sık sık dile getirirdi. Anlaşılan öyküde de bu sır gizlidir.

“Babanın odası oğula kaldı. Yüklüğü... okuması... ağlamaları... ile. Yüklüğe, yüklük olduğu için dönülmüyordu elbette. O tarafta yüce ve cazibeli, bilinmez bir şey var. Babası yüreğinden kopup gelen bir şeyleri onun kulağına söylerken, sanki ortadan yüklüğü kaldırmış, bütün engelleri bertaraf etmiş, oğlunun bakışlarını ta uzakları görece hale getirmişti...”

“Babam da bu tarafa boşuna dönmüyormuş.

Yorganlara, yastıklara değil, onların arkasındaki duvarın da ötesindeki ‘Huzur Evi’ne (vurgu bize ait – A.T.) bakıyormuş demek!” diye içinden geçirdi bir gün.

Öyküde daha önce dile getirilen “Huzur Evi”nin nerede olduğu gizlenir. Sonunda şöyle bir açıklama sunulur:

“Bu yapıyı ta o zamanlar babasının vasiyetini dinlediği günün gecesi rüyasında görmüştü. Ertesi gün tarif ettiğinde babası: “Allah’ın beytini görmüşsün, evladım!” demiş ve ağlamıştı. Döşeği ıslanincaya kadar ağlamıştı. Ağlarken, “Allah’tan başka ilah yok” diyerek ruhunu teslim etmişti!”

Bu da Allah’ın has kullarına özgü bir durum olduğundan sırrın çözümünü de yine has azizlerimizden buluruz:

Her kayu emriğa ikdam eyleban azim eyleseng,
Her neçuk özini bilmezler söziğa bolma teng.
Tegse hem tiyri melamet, eyleb özni misli seng,
İsteseng maksat, kadem koy, te’n nişidin ne tang,
Kabe tapdı bolmağa hari mugilandin melul.

(*Nevâî gazeline Garibî muhammesi*)

O’nun emrini yerine getirmek üzere adım attın mı kalp gözü mühürlenmiş kişilerin boş sözlerine aldırma, sinirlenme. Melamet kılıcı başına gelse de sen tıpkı bir taş gibi sabırlı ol. Madem amacına ulaşmak istiyorsun sitem dikenlerine neden şaşırıyorsun? Kabe’ye (ulu gâyeye) sadece yoldaki dikenlere (diken gibi insanlara) aldırmayan kişiler varıp ulaşırlar.

İkinci sırlı tablo tellalın bulunduğu mekânın birdenbire değişmesidir. Öyküde bu durum: “Tellal bir âlemden başka bir âleme geçmiş gibiydi adeta. Bu eski ve yeni âlemleri iki gözüyle değil de sanki kalbinde açılmış üçüncü bir gözle görmüştü.” şeklinde aktarılır.

Evet, kalp gözü açık kullarına Allah’ın bu tür lütuf ve merhameti de hazırdır.

Sedi İskenderî’de Hazret Nevaî aynı durumu ilginç bir hadiseyle beyan eder. Abdurahman Cami’nin huzuruna Hamse’yi tamamlaması üzerine dua talebiyle gelen Ali Şir Nevaî kendini ho-

casının kerameti ile bambaşka bir âlemde, güzel bir bahçede görür. İlginç tarafı, bu bahçede kendisinden önceki Hamse yazarları ve Camî Hazretleri de vardır.

Hayatta bilim dünyasının henüz açıklamadığı böyle harikulade hadiseler vardır ve bunlar gerçektir. Kıyamet’teki sırlı tablonun da bilimsel analiz edilmesine ihtiyaç yoktur. Yalnız, tellalın söylediği şu sözler ibretlidir:

“Aman Allah’ım! Cami yıkılmamış! Minare de devrilmemiş! Hepsi yerli yerinde duruyor. Fakat insanlar görmüyor. Yıllar boyunca ezanlar da susmadı. Fakat insanlar işitmiyor. Demek sorun bende değil insanlarda; gözleri kör, kulakları sağır olmuş! İşte hakikat! Hak asla zayi olmuyormuş meğer!”

Bu noktada tekrar Neynâme’ye başvurma ihtiyacı duyarız: “Dinlemek, sadece duymak değil, aynı zamanda dünyayı idrak etmek, onun içindeki işaretleri fark etmek, ilahi eğitimi kabul etmekle ölçülür. Bizim duyu organlarımız marifeti, dış âlem hadiselerini kalbe yönelten birer araç veya oraya açılan pencerelerdir. Bunlardan herhangi biri kapanırsa kalbe gelen hikmet nurları da eksilir. Kur’an-ı Kerim’de de: “Andolsun, biz cinler ve insanlardan birçoğunu cehennem için yaratmışızdır. Onların kalpleri vardır, onlarla kavramazlar; gözleri vardır, onlarla görmezler; kulakları vardır, onlarla işitmezler...” (Araf, 179) buyrulur.

Yüce Allah böyle bir musibetten hepimizi korusun, bizi gafillerden eylemesin, kalp gözlerimizi açık etsin.

Öykünün dili akıcı, cilveli, halka yakın olduğunu okuyunca muhakkak anlayacaksınız. Güzel eserinden dolayı yazarımıza minnet duygularımızı izhar ederiz. Yüce Allah yazarımızın tüm güzel işlerini hayırlı, bereketli, faydalı ve devamlı kılsın.

1. Nurullah Muhammad Raufhan. *Kuytadaki Kuliibe. Ferfir Yayınları. İstanbul - 2016*
2. Tahir Melik. *Seçilmiş Eserler, C.9, Ademilik Müllkü, Hüsnü Hulk (Ahlak Kitabı) Şark Yay., Taşkent, 2010 –S. 651.*
3. Celeleddin Rumî, *Mesnevî. 40 Rivayete 40 Şerh, Nevruz Yay., Taşkent, 2016. –S.289.*

Cem Arslan